

KÖRÜNKBEN

A Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének időszakos életjele

2004. karácsony

Karácsonyi titok

„Bepólyálta, és a jászolba fektette...” Lukács 2,7.

Elszoktunk a titkoktól, a szép titkoktól is. Szeretnénk minden függöny mögé bepillantani, mindent leleplezni, érthetővé tenni. Talán a titokzatos, a teljesen fel nem tárt dolgok a világban félelmetesek számunkra? Vagy talán gyerekesnek tartjuk a titkokat? Túlságosan is felnőttek vagyunk ahhoz, hogy valami titok maradhasson számunkra? Minden leplet lerángató, mindent lemeztenítő, mindenből szabadon gúnyt űző világunkban megalázó, hogy számunkra van még titok, amit csodálni tudunk?

Pedig karácsony titok, mégpedig csodálatos titok. Örömteli, ragyogó titok – olyan titok, amit az emberi értelem soha megmagyarázni nem tud, mindig titok marad. A „felvilágosult” ember mondhatja mosolyogva: mese – akkor is titok marad, így sem tudja megmagyarázni. Mi módon élhettek embermilliók ennek a „mesének” az erejéből évszázadokon át, s miként lehet, hogy ma is sok-sok tanítványt vezet ennek a mesének az ereje az emberibb élet felé? Titok. Elvetheti az értelem, mégis titok. De el is fogadhatjuk boldogan ezt a titkot, ahogy a költő mondja: „De én szívemre hallgatok, nekem boldogság e titok, s halálig vallja szám, szívem: - Én elhiszem” (Bódás János).

A karácsony titka: a bepólyált gyermek. Isten az Úr Jézusban emberi kezekbe adta magát. Aki tartottak a kezükben kisgyermeket tudják, milyen gondoskodó szeretetet igényel a kiszolgáltatott kicsi élet. Sokszor nem is merjük kézbe venni: mi lesz, ha eltörik? Így történt, hogy az Ige testté lett. Isten azt az utat választotta, amelyet mindannyian jártunk: Megszületett az Isten Fia. Egy felsíró, bepólyált csecsemő édesanyja kezében – ennyire kiszolgáltatatta magát, a szeretetét. Titok! Hogyan? Isten és ember? Isten Fia, maga Isten? TITOK! Próbáltam megmagyarázni én is – nem tudom. Nem is kell. Titok. Emberi kezekbe adta magát: korlátlan, önmagát korlátozó, önmagát kiszolgáltató szeretet. Titok.

Eszembe jut egy karácsonyi képeslap, melyen a jászolbölcső kihajtogatva töviskoronát formáz. Mert azt, aki karácsonykor édesanyja óvó, becéző kezének, József gondoskodó kezének, a pásztorok durva, de imára kulcsolt kezének, a bölcsék finom, királyt kereső kezének szolgáltatta ki magát, nagypénteken káromló, keresztet ácsoló kezek ragadják meg. Az emberré lett Istent. Lökдösik, ütik, rángatják, köpkөdik, szeget vernek kezébe lábába, öklüket rázzák... És ő hagyja, nem védekezik, nem fenyegetőzik, nem könyörög, mint mi tennénk – s ő akinek hatalmában

A szabadi hittanosok Betleheme
Készítette: özv. Fekete Józsefné

állt volna azt mondani sorsára, hogy nem – azt mondja: Atyám, legyen meg a te akaratod – és végigmegy az úton. Kiszolgáltatja magát a mi kezünknek, emberi kezeknek. Nem csak a bölcsőt ringatónak – hanem a keresztet ácsolónak is! Aki elsöpörhetne mindenkit, aki legalább úgy intézhetné, hogy méltósággal kezdődjön és érjen véget az élete, barmok közt jászolban bepólyálva,

kiszolgáltatottan kezdi földi életét – és úgy hal meg mint egy utolsó gonosztevő – megvetéstől körülvéve. És kiszolgáltatja magát, kezünkbe adja magát. Érted is értem is. Titok. Ezt megérteni nem lehet, csak leborulni előtte – vagy elfordulni tőle fejcsóválva...

Miért? Miért így? Nem lehetett volna másként? Miért pont így? Mert így döntött Isten és ő nagyon jól tudja miért, mi pedig értegethetjük részben, más része titok marad... De a karácsonyi történetben azt látjuk, hogy az Isten Fia közelében megváltoznak az emberi életek.

Így mondja János: „*Akik pedig befogadták őt, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.*” (Jn 1, 12-13.)

Luther Márton így fogalmazza meg a titkot:

„Isten maga lesz emberré, hogy bennünket boldogtalan, büszke istenekből valódi emberekké tegyen, olyan emberekké, akik határaikat, gyengeségüket és szegénységüket felismerik és elfogadják.”

Ő azért jött, azért adta s adja magát a kezedbe, hogy a helyedre kerülj. Hogy büszke, de boldogtalan isten helyett, aki határtalannak, függetlennek képzei ma-

gát, és így gazdátlanul bolyong e helyett légy Isten gyermeke. Aki Atyára talált, akitől függ az élete – de mint édesapától... Minden rá bízhat!!! Felnőtt és gyermek testvéreim – ez a karácsony felszabadító evangéliuma a felvállalt emberségről. Mert embernek lenni ezt jelenti. Van Istenem, nem én vagyok a valaki... Nem vagyok független, gyermek vagyok, Isten gyermeke. Igen ezt a boldogságot hozza Jézus mindazok életébe, akik hittel érintik, befogadják, elfogadják őt! Emberek legyenek. Nem emberfeletti-ek, hanem emberek! Akik felismerik, elismerik és elfogadják korlátaikat. Amíg önmagunkban azt játszunk, hogy függetlenek vagyunk Istentől, felnőttek vagyunk, a döntést végső soron a miénk, addig testvéreim, nem vagyunk egyebek, mint durcás gyerme-

kek – kamaszok, ha tetszik, akiknek szükségük van Atyjukra, de nem fogadják el! Amelyik pillanatban felé fordulunk, és kimondjuk szívből: Atyánk! Megfogjuk a korlátlan Isten kezét, felszabadul az életünk sok sok korlát alól! Ha feladjuk függetlenségünket – és Atyánk kezébe adjuk mindenestül életünket – akkor leszünk igazán szabadok... Sőt a legnagyobb korlátunk a halál sem végleges korlát többé!

Hajtsuk meg büszke fejünket Atyánk előtt az Igére figyelve, kezünkkel és szánkkel, szívünkkel érintve az úrvacsora titkát. A karácsonykor földre jött Isten Fia formáljon bennünket boldogtalan büszke Istenekből boldog emberekké! *Végh Miklós, lelkipásztor*

Tartalom:

Karácsonyi titok

1. oldal

Még két lépés

2. oldal

Irodalmunkból: Év vége felé

4. oldal

Bizonyságtétel:

Az aggodalom és félelem

5. oldal

Hegyi Beszéd

5. oldal

Iskolai beszámoló és ünnepi köszöntés Enyingről

6. oldal

„Gyülekezeteink jövője”

7. oldal

Hálaadás Balatonendrén

8. oldal

„A lyukas dombtól a tizenkettes szobáig”

8. oldal

Még két lépés...

Öreg estére ért haza Jakab, az idős ezermester. Egész napját betöltötte a karácsonyi készülődés. Csizmájáról leverte a havat, csomagjait az ajtórácsra akasztotta, hogy elővegye kulcsait. Ekkor látta meg a szomszéd ház ablakában a gyertyafényt.

- Nocsak! - gondolta magában Jakab. - Ez a vén teve is karácsonyozik?

Mire idáig jutott gondolataiban, megtalálta a kulcsot is. A csomagokat leakasztotta a rácsról és belépett a hűvös előszobába.

Jakab egyszerű, mégis barátságos otthona, körülra néző ablakaival olyan volt, mint egy ládikó. Az előtérből csak egy ajtó nyílt, a szobába. De ez a szoba egyszerre minden volt. Egyik sarkában kád, függönnyel eltakarva, a másikban apró sütő, felette az ezermester egyik furfangos találmányával, mely egyszerre szívta el az étel szagát, és ha kellett, egyszerre szította a parazsat is. A harmadik sarokban állt a régi ágy. Erről a bútorról Jakab is csak annyit tudott, hogy régi. Vasi bácsi, aki egyszer vidékről Pestre jövet meglátogatta, azt mondta, hogy lehet vagy háromszáz éves is. Jakab erre csak nevetett.

- Régi, de kényelmes! És ennyiben maradtak.

Szemben a káddal, az aprócska szoba negyedik sarkában állt az ezermesterműhely. A falakon régi metszetek üveg mögött. Szárnyas emberek, repülő csónak, csillagvizsgáló nagyítószerkezet, léghajó, ördöglakat. A sarkot, kihasználva a legapróbb helyet is, betöltötte a nagy munkaasztal. Csak az első pillantásra tűnhetett úgy, hogy rendtelenség uralkodott el rajta, mert a vizsgáldó szem előtt sorra tárultak fel Jakab munkái. Apró autók, furcsa babák, drótból hajlított házak, bevonva vékony béllal, hogy átengedjék a beléjük helyezett mécses fényét. A legkülönösebb alkotás az asztal közepén hevert. Vagy inkább kuporgott. Mert olyan apró volt, hogy egészen fölé kellett hajolni, hogy az elé helyezett nagyítólencsén át feltáruljon a tartalma. Az illető tárgy nem volt más, mint egy mogyoróhéjba készített apró Betlehemes. Jászollal, Jézuskával, Máriával, Józseffel, Háromkirályokkal, pásztorokkal.

A szoba közepe üres volt. Majdnem. Mert a padló és a plafon között egy zsinóron olajlámpa függött. Meggyújtás után a plafon magasságába lehetett húzni, ahol az ügyesen elhelyezett tükrök szórták szét

KÖRÜNKBEN

A Dél-Balatoni
Református Gyülekezetek
Regionális Együttműködésének
időszakos hírlevele
Felelős szerkesztő: Végh Miklós
Technikai munkatárs:
Borbásné Koródi Ágota
A szerkesztőség címe:
8628 Nagycsepely Petőfi u 44.
Tel: 84/367-767
E-mail: veghmiklos@freemail.hu

a fényt.

- Hűvös van. - állapította meg Jakab, ahogy a szobába lépett. Csomagjait a régi ágyra tette, majd a sütő mellől fát kerített és a tűzre dobta. Hosszan nézte, amint a göcsörtös hasáb lángra lobbant. Fényével megvilágította az öreg arcot, árnyékot vetett a ráncokon, melegét árasztotta a hűvös levegőbe. Jakab felállt, meggyújtotta az olajlámpást, és a helyére húzta.

A lámpavilágban megelevenedett a szoba. Jakab arcán is, mintha valami kisimult volna. Érezte, hogy az őt körülvevő sokféle tárgy észreveszi őt. Szinte már úgy tűnt, életre kelnek a megsárgult metszetek, sőhajtozik a régi ágy, pöffeszkedik a sütő, a kád előtt a függöny megrepeg.

Jakab elindult, hogy kipakolja csomagjait.

A lámpától az ágyig két lépés.

- Hű, a mindenségit! - állt meg egyszerre.

- Mi kopog itt ilyen hangosan? - és lenézett a lábaira. Bizony, a csizmái kopogtak, szögestül, lucskosan, de kicsit szégyellősen is. - Ejnye, Uraim! - szólította meg a két lábbelit, - maguk, úgy tűnik, besettenkedtek ide a szobába! - azzal megfordult, és kiment az ajtó elé, ahol a cipősszekrény árválkodott egymagában, csinos hókalappal a fején. Az ajtótól a szekrényig két lépés.

- Sajnálom, - mondta a csizmáknak, - igen szeretem mindkettőjüket, de még magukkal sem tehetek kivételt. - azzal lehajolt, levetette őket és a szekrényből elővett fapapucsba bújttatta lábait. Ekkor vette észre a szekrény tetején heverő levelet. Csak a sarka látszott ki, a többi részét belepte a hó. Jakab óvatosan kihúzta, megrázogatta, amitől a ráragadt hópelyhek vad összevisszaságban a földre hullottak.

A levél kétség kívül Jakabnak jött, ám se bélyeg, se feladó.

- Különös... - gondolta Jakab, amint végigfuttatta tekintetét a reszketeg kézíráson. Gyorsan visszasietett a lakásba, s a levelet a műhelyasztal sarkára tette. Amint letette, el is feledkezett róla. A régi ágyhoz sietett, leült, és a csomagokat egyesével kibontogatva maga mellé tette tartalmukat. Mi tagadás, nem hétköznapi dolgokat rejtettek Jakab csomagjai. Egy darab ólmot, többféle rézhuzalt, két apró fogót, egy gyertyakoppantót, egy köteg kanócot, illatos szegfűszeget, selyempapírt, tubákat, két pohárkát és egy egész sütőtököt.

- Látom, mindenki itt van, kérem, fáradjanak a helyükre! - mondta, és a szegfűszeget a tökkel együtt a sütő mellé tette, a kanócot a koppintóval a lámpa alá szerelt kis dobozba, a tubákat és a poharakat az öreg ágy mellé egy polcra, a fogókat, az ólmot és a huzat

lokat pedig a műhelyasztalra. Két lépés, és már ott is van.

- Aha, a levél. Hogy kiment a fejből! - az apróságokat zsebeibe tömkölte és felvette szemüvegét. Könnyen engedett a boríték szája, hiszen alaposan megázott a kinti hóesésben. Jakab óvatosan emelte ki belőle a levelet, mely mindössze egy darab letépett füzetlap volt. Ez állt rajta, a borítékon is látható reszketeg kézírással:

"Kedves Jakab úr!

Elnézését kérem, hogy ismeretlenül zavarom Önt, de fontos dologról van szó. Ön nem tudja, de én annál inkább, mit jelent egyedül lenni. Tudom, hogy Ön is egyedül él, ám mégsem így van, hiszen körülveszik

szeretett emlékei. Én teljesen egyedül élek, emlékek és szeretet nélkül. Születésem óta vak vagyok, ám anyám, még halála előtt megtanított írni. Azt mondta, ha egyszer Isten visszaadja a látásom, leírhasam, milyen szép is a világ, melyben élek. Halom, amint mindennap vidáman ér haza, amint beszélget kedves tárgyaival, érzem a karácsonyra készített mézes-szegfűszeggel tűzdelt sült tök illatát, és a múltkor megtapinthatam azt a finom faragást is, amit a folyosón veszített el, de csak én hallottam a koppanását.

Kérem, Jakab úr, jöjjön el hozzám, hogy elmesélje, honnan van magában az a sok féltő szeretet! Hogy lássa, hová kell jönnie, egy kis gyertyát helyeztem az ablakomba. A boltban, ahol vettem, úgy kértem, hogy a legmelegebb fényűt adják, hogy akit hívok vele, megérezze a szükségemet. Talán nem sok az, amit kérek, talán lehetetlen, döntse el Ön.

Tisztelettel: Váradi Győző"

Jakab megkapaszkodott az asztal szélében, leült a székére és csak nézte az írást, amelyen látszott, hogy betűről betűre küzdöttek érte.

- Istenem, Istenem, - suttogta maga elé. - Hiszen mióta élünk egymás mellett! A kapun belépve csak két lépés az ajtaja! - öreg keze a mogorónyi Betlehem fölé irányította a nagyítót. - Kedves Jézus, akit én is várok, bocsáss meg nekem! - azzal felállt, kicsoszogott az ajtó elé, lehajolt, és visszavette lábára a csizmákat. Amint lehajolt, észrevette a gyertyát az ablakok között. Meleg fénye hívogatóan lobbant, a vörös viasz áttetszővé vált tőle. - Még két lépés, Istenem, milyen ostoba vagyok! - mormogta maga elé, miközben visszament a lakásba, kopogós csizmával, hogy a sütő mellől felnyalábolja a tököt és a szegfűszeget. Az olajlámpa kanócat lecsavarta, és kilépett az ajtón.

Sztanev Zsolt, lelkipásztor

Irodalmunkból

Az év vége felé

R. Berde Mária Sátoros ünnepek

I.

Karácsonykor híre jó meg,
Átvirasszuk a szent estvét,
Bölcsőnek jön, csillagnak jön,
Szeretjük mint kicsi testvért.
Karácsonykor megdaloltat,
S lábujjhegyen járat minket,
Karácsonykor szép csodával
Kápráztatja szemünket.

Húsvétkor a bizonyosság jó,
Jön a király, jön a bárány,
Jön a kereszt, jön a váltság,
Tövis árán, szegek árán.
Húsvétkor a fénye jó meg,
Melytől hőkken a sötétség,
Meggyőzetnek a Tamások,
Hinni kell Őt, nincs több kétség.

Pünkösdkor a gyávákhoz jó
Galambszárnyán jó reménynek,
Jön léleknek, tüzes nyelvnek,
Új erőnek, friss, keménynek.
Húsvét megvált, pünkösöd átvált
Aratónak, hitvallónak,
Rendelését hozva rólunk
Pünkösöd ama Fentvalónak.

II.

Karácsonykor úgy szerettük,
A szívünkön dédelgettük.

Nagypénteken megsirattuk,
Húsvétkor magunk megadtuk.

Pünkösöd napján ki a gátra,
Szent ügyében soha hátra!

Három ünnep, három erény:
Szeretet, hit, s örök remény.

Az advent, a karácsony a várakozás, a szeretet, a beteljesülés ünnepe. Az advent kívül azt is jelenti, hogy egy esztendőnek ismét a vége felé járunk. A 2004. esztendőből már nem sok van hátra, kezdődik az új.

A magyar nemzet történelmében emlékezetes marad a 2004. év adventjének második vasárnapja. Több mint nyolc évtizeddel ezelőtt a világ néhány nagyhatalma igazságtalanul döntött egy kis ország és népe jövőkééről, sorsáról. A hazájuktól elszakított magyar testvéreink most nem idegen hatalmaktól, hanem a megcsönkített anyaországtól vártak testvéri karnyújtást, hogy lélekben ismét egyek lehessünk. A népszavazás eredményét azonban velük együtt megdöbbenve vettük tudomásul. A saját hibájukon kívül a határ túloldalán maradtak mélyen csalódtak bennünk, az anyaországban élőkben. Értetlenül állnak az előtt, hogy nincs kétmillió magyar, aki a sorsukban osztozna. A reménykedők keserűen gondolnak erre a napra, mi pedig, akiknek adva volt a döntés lehetősége, szégyenkezünk. Mi is szégyenkezünk, akik elmentünk, és igen szavazatot adtunk le, de szégyenkeznünk kell azok helyett is, akik közömbösségből távol maradtak, és azok helyett is, akik hazug propaganda hatására nemmel voksoltak. A szavazás eredménye hallatán Szabolcska Mihály verssorai jutottak eszembe: „Sivatag időkben a magyar nép szívét elforgatták tőled... Szép vagy, gyönyörű vagy! De mikor nem lehet megélni belőled!” (*A hazaszeretetről*)

Együvé tartozásunk jeléül idézzük most fel egy erdélyi költőnő R. Berde Mária verssorait.

R. Berde Mária az erdélyi Kackón született 1889. február 5-én, Kolozsváron halt meg 1949. február 20-án. Mondhatjuk, hogy az irodalom „mindenese” volt: verseket, elbeszéléseket, regényeket írt, meséket gyűjtött, és jelentősek műfordításai is. Édesapja református lelkész volt, aki később a Kolozsvári Református Teológia tanára lett. Berde Mária a középiskolát a híres nagyenyedi kollégiumban kezdte, költői tehetsége is itt kezdett kibontakozni. 1906-ban, a Pesti Naplóban jelent meg első verse, 1912-ben pedig már az első önálló verseskötete is megjelent a Modern Könyvtár sorozatban. Fiatalkorában szerzett betegsége, a tbc végigkísérte egész életét. Középiskolai tanár volt Nagyenyeden, Marosvásárhelyen, majd Nagyváradon. Rövid ideig szerkesztette az Erdélyi Szemlét, majd a Zord Időket. Az Erdélyi Irodalmi Társaság, majd a Kemény Zsigmond Társaság, és az Erdélyi Helikon is tagjai közé választotta, ezzel is elismerve írói tehetségét.

Mihály Gyula, Kötcse

Bizonyságtétel: Az aggodalom és félelem

Hegyi Beszéd

Talán emlékeznek még kedves Olvasók azokra a rövid, A Hegyi Beszéd üzenetét összefoglaló gondolatsorokra, amelyeket az enyingi hittanokosok tollából olvashattak nem is olyan régen. Most hitoktatójuk azt a feladatot adta nekik, hogy írjanak prédikációt a Hegyi Beszédet lezáró példázatról (Máté 7, 24-27.) Íme az egyik igehirdetés a sok közül:

Drága barátaim!

Bizonyára valamennyiünkben felmerül az a kérdés, hogy mi az üdvösség útja, és hogyan lehet fennmaradni, rajta járni egész földi életünk során? Eleinte szüleink egyengetnek minket, nem csak külsőleg, de belsőleg is. Ők ezzel megadják alap alapját. Nekünk életünk hátralévő részében alapot kell teremtenünk, és arra építkoznünk. Most mindenki megkérdezhetné: De hogyan? Hogyan kell helyesen megalapoznunk életünket? A kérdésünkre a Biblia egy példázattal felel: a példázat a bölcs és a bolond emberről szól. Ezt írja: „Valaki azért hallja éntőlem e beszédek, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát. És ömlött az eső, s eljött az árvíz, s fújtak a szelek, és beleütközött abba a házba, de nem dőlt össze: mert a kősziklára építette... És valaki hallja tőlem e beszédek, és nem cselekszi meg azokat,

Napjaink embere tele van aggodalommal, félelemmel, bizonytalan jövője felől. Megpróbáltatások sorozata éri: van, akit munkahelyén; van, akit családjában. Van, akit betegségek sorozata sújt. Az én életem is tele van megpróbáltatásokkal, de Isten ígéje segített a sérüléseket, fájdalmakat az ő dicsőítésére fordítani. Segít úgy élni és úgy járni, hogy minden körülmények között képesek legyünk látni, érezni az ő szeretetét, hisz „a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben” (1Jn 4, 18.)

Minden félelmünk és aggodalmunk abból a tényből fakad, hogy kihagyjuk Istent a számításból. Az aggodalom szorítása megakadályoz bennünket abban, hogy megelégedett és békés életet éljünk. Az aggodalom az, ami megosztja és összetöri a lelket, visszatart bennünket jelenbeli feladataink elvégzésétől, olyan jövőbeli félelmek miatt, melyek talán soha nem következnek be. Az aggodalom nehéz teher, mely lenyom bennünket, elnyomja energiánkat, megfoszt tetterekességünkötől. Kis dolgokra vet nagy árnyékot, amely problémát okoz lelkünkben, testünkben.

Adjuk át aggodalmainkat Istennek! Legyünk mindenért hálásak! Gondoljunk pozitív dolgokra! Váltsuk fel az aggodást imával, és az Isten békessége velünk lesz.

Egy jó tanács: Soha ne aggodalmaskodj a holnap miatt. Ne feledd a holnap Istené, nem a miénk. Fogadjuk el Isten útjait, bízzuk rá a végeredményt!

Helyzetünk elfogadása által kapott békesség Istentől van. Minden helyzet ajándék. Ajándék a magány is. Isten áldott irányítója szerepünknek.

Az aggodalom bűn, adjuk meg magunkat Isten mindenható hatalmának: ő ad megoldást problémáinkra. Bízzuk Istenre a holnapot! Isten kormányoz, ő az én vezetőm, előre látja az út végét, minden holnapomat ismeri. Azzal ismerjük el a Mindenható uralmát, ha mindent rábízunk, azt is, amit nem értünk, amit nem látunk és ami értelmetlennek tűnik számunkra. Amikor alázattal megadjuk magunkat Isten tervének, céljának, melyet életünkre nézve készített, az az igazi Isten-imádat. Amikor minden kérésünket átadjuk Istennek, amikor nem zúgolódunk a múltunk miatt és nem aggódunk a jövőnk felől, amikor jövőnket rábízunk, akkor szabadon kelünk fel minden reggel, és elmondhatjuk: Istenem, a mai napot ajándékba kaptam tőled. Mutasd meg, hogyan dicsőíthetek ma téged!

Figyeljünk másokra, az ő szükségleteikre! Szeressük, szolgáljuk azokat az embereket, akiket Isten adott az életünkbe!

Ima: Uram, az a vágyam, hogy megtanuljam a megelégedettséget. Vágyom arra, hogy elcsendesítsd aggódo szívemet, és képes legyek elmondani, hogy minden körülmények között elégedett vagyok.

(Felhasznált irodalom: Linda Dielom: Akinél a szív elcsendesül)

Horváth Gyuláné, Szlukovinyi Ildikó, tanárnő

hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fővényre építette házáat: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fűjtak a szelek, és beleütöttek abba a házba, és összeomlott, és nagy lett annak romlása”

A példázatban kétféle gondolkodású emberről van szó - de mondhatnám azt is, hogy fekete és fehér, vagy piros és kék. Vajon mi melyik csoporthoz tartozunk? Az okos emberébe, aki meghallgatja és cselekszi Jézus üzenetét, és úgy gondolkodik, hogy Isten az élet alapját adja, de az életünk épületének építése ránk van bízva? Vagy a buta emberébe, aki meghallgatja, de nem cselekszi Jézus üzenetét, de végül ő is felépítette épületét, de neki nincs biztonságos alapja. Hiszen az alap, a biztonság, megbízható, köszikla Isten. A zápor, árvíz, és a szelek pedig az élet viszontagságai. A prédikációm elején volt egy olyan kérdés, hogy „hogyan tudjuk, hogyan kell helyesen megalapoznunk életünket?” A jó, az örök életre való ember fogalmát az az ember érheti el, aki törekszik a hitre, és az rat szolgálja egész földi élete során. A Földön élnek keresztyén és pogány emberek. Nyilván a keresztyéneknek több közülük van Istenhez, mint a pogányoknak. És ezt csak azért mondom, mert a keresztyén vallás többek között azt is tanítja, hogy bízunk Istenben, mert Isten mindenben ott van és segít. De ez az a mondat, ami nem azt jelenti, hogy életünkben nincsenek és nem is lesznek konfliktusok és viszályok - hiszen a hibáinkból tanulunk, és tanulunk kell -, hanem azt, hogy Isten segít a megoldásban, és ha nem is sikerül, akkor is ott van velünk. Mind a bölcs (keresztyén), mind a buta (csak önmagában bízó) ember életében vannak viszontagságok. De Isten ott van velünk. Már csak el kell döntenünk, hogy mi hova tartozunk.

Bodri Éva, 6. osztályos tanuló

Iskolai beszámoló és ünnepi köszöntés Enyingről

A tanévkezdésig elkészültek azok a munkák, melyek az iskola külső látványát és környezetét a belső igényesség szintjéhez emelték. Kicseréltük a régi rossz ablakokat – az utcai homlokzat kivételével – a régi épület teljes egészén, az új épület-szárnnyal azonos

formájú és minőségű hőszigetelt üvegezésű ablakokra. A földszinti ablakokra díszrácsok kerültek. Az iskola udvara a Kossuth L. u. 63. sz. ingatlan megvásárlásával lényegesen megnövekedett. A szükséges részsűkre gyeprácsot, az épületek belső, udvari falainál térkő burkolatot készítettünk. Az első nyilvános rendezvényünkön, az Enyingi Török Bálint Napokon érezhettük s velünk együtt vendégeink is ennek a külső változásnak mind látványát, mind használati értékét.

Diákjaink mindennapi mozgástere öröndetesen megnőtt az esztétikus kerítéselemekkel illetve virágos – dísznövényes sávval határolt területen.

A nevelő-oktató munka mindennapjai kifelé nem látványosak ugyan, de belül értékesen és eredményesen történnek az események.

A felső tagozatba lépő negyedik osztályos tanulóink felmérésben vettek részt, matematika, anyanyelv és értő olvasás területeken. Matematikából az átlag teljesítményük 76% (leggyengébb 48%, legjobb 91%). Anyanyelvből az átlagteljesítményük 77,5%, értő olvasásból pedig 85% volt. Itt az osztály tanulóinak fele 90% fölött teljesített.

A felmérést végző szakértői vélemény megállapítja:” Az osztály teljesítménye dicséretes, ami körültekintő tudatos szakmai munkát, pedagógiai tervezést tükröz.”

A tanítási napokat indító csendes percek tanáraink által hozott gondolatokkal, az együtt énekel heti énekekkel, a napi közös munka nagy-szerű startjának bizonyulnak.

A testi, lelki, szellemi értékeket átadó hétköznapiak sorában voltak ebben a tanévben is házi koncertek, tanulmányi és kulturális események, melyek nemcsak a mi iskolánk diák-tanár közösségét mozgatták meg, hanem két regionális közösség gyermekeit is a felkészítő taná-ikkal, felnőttekkel lelkészekkel együtt. Mind a Mezőföldi Iskolaszö- vetség, mind a Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködése képviseltette magát az Enyingi Török Bálint Napokon. Örültek egymásnak tanulmányi versenyek, játékok, kézműveskedés, négy-bográcsos gulyásfőzés és fogyasztás programjaiban és együtt örültek a Kacsaringó Társulat műsorának, melyben még medve alakoskodó játékokra is sor került.

Más helyszíneken a mi tanáraink és diákjaink ismét találkozhattak az említett két szervezet résztvevőivel, különféle versenyeken vetélkedő-

kön, játékokban.

Osztályaink közreműködésével és néptáncosaink műsorával idén is volt – a hagyományunknak megfelelően – szüreti rendezvényünk.

A nevelés-oktatás folyamatához kapcsolódott, hogy két-két felsőtagozatos osztályunk vehetett részt Balatonfüreden a BM és a Magyar Drámapedagógiai Társaság által szervezett és finanszírozott 1-1 hetes személyiségfejlesztő, életforma építő táborban. A mi 5. és 6. osztályos diákjaink közreműködésével készült el egy országos terjesztésre szánt oktató film. A táborban való részvétel és az oktatófilm elkészítése diákjainknak – iskolánknak óriási megtiszteltetés.

A magyar Drámapedagógiai Társasággal együttműködési szerződést kötöttünk, a fejlesztő pedagógiai nevelő munka támogatására. Ennek első lépése a minden szombat délelőtti játszóház és az 5-6. osztályosok drámapedagógiai foglalkozása.

A személyiségfejlesztést a minden felső tagozatos osztályban elindított etika oktatás is szolgálja. Ennek szakmai támogatása a Veszprémi Egyetem etika tan szakének hathatós segítségével történik.

A Balassi évfordulóra megjelent dupla CD megvalósítását pályázaton nyerte el iskolánk. A korabeli muzsikát az Enyingen már régóta ismert Kobzos Kiss Tamás és a Musica Historica Együttes vitte lemezre. Diákjaink és tanáraink közel hatvanas létszámmal vettek részt Budapesten a Sportarénában a Református Iskolák Országos Találkozásán. Közülük Kató Balázs és Katóné Szánó Márta képeikkel selyemfest-

ményeikkel gazdagították a művésztanárok kiállítását. Demény István pedig rézfűvös diákjaival – kamaraegyüttesével – muzsikált az ország minden részéből verbuvált fűvös zenekarban. A kedves olvasók közül bizonyára sokan hallottak, láttak beszámolót az országos TV csatornákon erről a több mint tízezer résztvevővel megtartott találkozóról.

2005 szeptembertől indul iskolánkban a „Világnyelv Program.” Ennek keretében az anyanyelv megtanulása még el nem felejtett módján, tehát játékokkal, énekekkel, mondókákkal, könyv és füzet nélkül ismerkednek az angolnyelv dallamának, a szavak csengésének szépségével az első, második és harmadik osztályosok. Negyediktől nyolcadikig pedig következhet a tudatos nyelvtanulás.

Iskolánkat egyre inkább átjárja a Karácsonyi ünnepkörre készülődés öröme. Pedagógusaink és tanítványaink egyedi szép mives ajándékokat készítenek a december 13-án 16 órakor nyitó iskolai karácsonyi vásárra. Ádventben bensőséges ünneplésre készülnek tanulók és nevelőik osztályonként, diákcsoportonként. December 24-én 17 órakor a református templomban Karácsonyesti Ünnepelet tartunk gyermekműsorral.

**Minden Kedves Olvasónak, Családjuknak
Szeretteiknek Áldott szép Karácsonyt
kívánunk Szertettel:
a Tinódi Lantos Sebestyén Református
Iskola Nevelőtestülete és Diákjai**

„Gyülekezeteink jövője”

Ahogy a már rendszerré vált regionális együttműködésünkben, ebben az évben is megtartottuk a téli, adventi csendesnapunkat, méghozzá advent első vasárnapjának délutánján a szoládi református gyülekezeti házban.

Meghívott vendégünk Mucsi Zsófia budapesti lelkesítő volt, aki a kezdő áhítatot tartotta, valamint az első vitaindító előadást. A saját gyülekezetének, a Budapest-Budai Református Gyülekezetéről beszélt, ahol a hat lelkipásztor közül ő az egyik. Beszámolt a gyülekezetük sokrétű munkájáról, a különböző munkaágakról, szolgálati területekről. Mindez azért volt vitaindító jellegű, mert a régiónk kicsiny gyülekezetiből érkező gyülekezeti tagjaink azzal szembesülhettek, hogy micsoda döbbenetes különbségek vannak gyülekezet és gyülekezet között, illetve mi minden munkaterület vár – ha nem is egy-egy kicsiny régiós gyülekezetre, de a regionális együttműködésben – gyülekezeteinkre.

A második vitaindítót Hajdú Zoltán Levente tartotta,

aminek lényege az volt, hogy a regionális együttműködés első két évének lelkes együttműködését a tervezett, szervezett közös tevékenységek kell, hogy kövessék. Ez pedig egyáltalán nem a lelkesedés helyébe lépő hierarchia, hanem a lelkesedés „életben tartása”. Külön kiemelte az egyéni (személyes és gyülekezeti) adottságok felismerésének, közkinccsé tételének fontosságát. Arról a felelősségről beszélt, amit az elmúlt években is tapasztalhattunk, hogy mennyire egymásra utalt „töredék-erejű” gyülekezeti közösségek vagyunk egyen-egyenként, de az összefogással országosan is példaértékű tevékenységi ágakat hozhatunk létre.

A vitaindító bevezetőket csoportbeszélgetések követték. Három csoportra oszlott a mintegy hatvan, hetven főnyi közösség és egy-egy csoportvezető irányítása mellett beszéltek meg az elhangzottakat. Három kérdéskör segítette a csoportbeszélgetéseket, amelyeket a csoportok kérdőív formában kaptak meg:

1. Véleménye szerint mik a legnagyobb problémák az ön gyülekezetében? Hogyan tudna ön részt venni ezek enyhítésében, megoldásában?

2. Véleménye szerint jelenleg mik a legsikeresebb, legjobban működő munkaágak, tevékenységek az ön gyülekezetében? Hogyan vesz részt ön ezek szervezésében, működésében?

3. Véleménye szerint mik lennének a legfontosabb jövőbeni célok az ön gyülekezetében? Hogyan tudna ön részt venni ezek megvalósításában?

A csoportbeszélgetések összegzése ismét közösen történt, ahol sok keserűség, jövőtől való félelem, a jelen állapotok miatti szomorúság hangzott el, de megfogalmazódtak a helyi és regionális jó tapasztalatok is, amelyek erőt, támaszt adhattak a csüggedőknek is.

Az összejövotelt a szőládi gyülekezet által készített szeretetvendégség követte, ahol személyes beszélgetések formájában még hosszasan vitatták a jelen lévők gyülekezeteink helyzetét, a helyi és regionális tennivalókat.

Hajdú Zoltán Levente, lelkipásztor

Hálaadás Balatonendrén

2004. december 10-én hálaadó istentiszteletre gyűlt össze a balatonendrési református gyülekezet. Isten kegyelméből, csodálatos összefogással sikerült felújítani a parókia épületéhez tartozó gyülekezeti termet.

A régi, dohos helyiség a padlótól a mennyezetéig megújult és megszépült,

illetve hőszigeteléssel egészült ki. A munkálatok költségei, a kiváltott új bejárati ajtóval együtt kb. 900.000 Ft-ba kerültek. A beruházás megvalósulása a gyülekezeti tagjaink pénzbeli áldozatának, Isten dicsőségére végzett munkájának és a felújításon munkálkodó mesterek lelkiismeretességének köszönhető. Az istentiszteleti és egyéb közösségi célokat is szolgáló terem ünnepélyes átadására a gyülekezet három napos adventi evangélizációs-előkészítő első alkalmán került sor. A gyülekezet vendége Szilvássy Géza lelkipásztor volt. Az istentiszteleten a meghívott vendégeinkkel, a terem felújításán munkálkodó szakemberekkel és néhány a nagycsepelyi gyülekezetből érkezett vendéggel együtt hallhattuk az adventi örömmüzenetet az immár megújult gyülekezeti teremben.

Ficsor Gábor Andor, lelkipásztor

„A Lyukas-dombtól a Tizenkettes szobáig”

Séllyei Kupának keresztelt hittanos találkozóink visszafogottabb létszámokkal bár, de kitartóan folynak tovább. Ebben a tanévben Enyingen, Ságváron, Szabadiban és Bogláron találkozhattak a Séllyei - rajongók. A fenti talányos cím az októberi találkozóra utal, ahol a ságváriak vendégszeretetét élvezték a nagycsepelyiek, kötcseiek és telekiek. Hogy mire utal a talányos cím? Kiderül az egyik résztvevő alábbi beszámolójából.

„9 órakor indultunk kis, 8 fős csapatunkkal Ságvárra. A Séllyei Kupa programja 10 órakor kezdődött a templomban egy kis áhítattal. Onnan indult a kirándulás a „Lyukas-domb” felé. A domb azért volt lyukas, mert réges-régen az egyik ságvári lelkésznek volt egy nagy szőlője a domb másik oldalán. Az egyik évben nagyon jó, bő termése lett. Nem volt kedve átmászkalni a dombon, kitalálta hát, hogy alagutat kellene ásni a dombon keresztül. Igen ám, de hogyan? Ő egyedül nem fúrhatja át! Azt gondolta ki, hogy kirak egy hordó bort, és kihirdeti, hogy aki ás, az ihat belőle. Át is fúrták neki a dombot. Hát azóta lyukas.

Innen továbbmentünk az úgynevezett „Tizenkettes szoba” felé. Út közben leültünk ebédelni: a ságváriak

finom „kétkezes” pogácsákkal és forró teával vendégelt meg bennünket. Ezután nehézkesen mentünk tovább, ugyanis meredek dombokon vezetett az utunk. Végre odaértünk a „Tizenkettes szobához”. Ez egy barlang, amelyben valamikor betyárok laktak. A domb előtt, ahol ez a barlang van, egy út vezetett át. A magaslatról kitűnően látni lehetett akkor azt az utat, és ha arra dőcögött egy szekér, lefutottak, kirabolták, visszafutottak. Ebbe a barlangba mentünk be. Mindenütt mécsesek világítottak (Tegi bácsi gyűjtötte őket), máskülönben nem lehetett volna látni semmit. Így azonban nagyon hangulatos volt a félhomály. Szűk alacsony folyosók voltak bent (a bejáraton hason kellett bekúsznunk). A szobák már nagyobbak voltak és kör alakúak. Tizenkét szobából áll a barlang, innen kapta a nevét. Volt egy olyan szoba, amelyiknek a bejárata a legszűkebb volt, de ott látszottak a legjobban a párkányok (ülőhelyek). A barlangnak két bejárata volt, tehát a szobák körben sorakoztak egymás után.

A barlang után visszamentünk oda, ahol ettünk, és ott cserkész játékokat játszottak a többiek. Mi azon már nem vettünk részt, mert sietnünk kellett haza. Az egész így is nagyon jó és izgalmas volt.”

Végh Csenge, 4. osztályos tanuló